

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. К., 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асима К. Вангелова-Петрова

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разгледа докладваното от Асима К. Вангелова-Петрова Гражданско дело № 20225320101065 по описа за 2022 година

Предявени са иски за връщане на дадено без основание, с правно основание на исковата защита - чл.55, пр.1 от ЗЗД във вр. с чл. 21, ал. 1, чл. 22, във вр. с чл. 11, ал.1, т.9-11 от ЗПК.

Ищецът - Х. Д. К. твърди се, че в качеството му на кредитополучател и „М.К.“ АД, в качеството му на кредитодател, бил сключен договор за заем № ***** от 24.04.2019г. за сумата от 2000 лева. В т. 3 от договора, заемополучателя се съгласявал да ползва и допълнителни услуги, представляващи финансиране и разсрочване на застрахователна премия по сключения договор за застраховка сключена с посредничеството на „М.К.“ АД, като същата била разпределена с броя на погасителните вноски. Застрахователната полица за застраховка „защита“ покривала рисковете: Пакет „Стандарт - Ж.“ - Смърт и трайна пълна неработоспособност над 50% вследствие на заболяване. Застрахователната сума била в размер на 2000 лева. Сумата следвало да бъде заплатена с всяка погасителна вноска по кредита. Ищецът изплатил изцяло главницата по договора за кредит. Въпреки това и без знанието му, „М.К.“ АД, продали вземането, чрез договора за цесия на трето лице - „А.с.в.“ ЕАД гр. С.. С уведомително писмо от кредитодателя,

чрез - „А.с.в.“ ЕАД, изх. № УПЦ-П-МКР/*****, ищецът бил уведомен за прехвърляне на вземането, като за кредитор била посочено третото лице и общо задължение по кредита в размер на 2 790.57 лева, считано от 13.02.2020г. Затова продължил да изплаща кредита на „А.с.в.“ ЕАД, като заплатил сумата от 1794 лева.

Твърди, че Договор за заем № ***** от 24.04.2019г. е недействителен. Сключеният договор за паричен заем, носил белезите на договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9, ал.1 от Закона за потребителския кредит (ЗПК). Договорът бил недействителен, тъй като размерът на шрифта на който бил изготвен е по малък от 12, в разрез с императивната разпоредба на чл.10, ал.1 от ЗПК. В нарушение чл.11, ал.1, т.9 от ЗПК, в договора не били посочени условията за прилагане на договорения лихвен процент. Освен това, тъй като клаузата за възнаградителна лихва е недействителна (нищожна) и от тук несъществуваща, поради противоречието ѝ с добрите нрави, то практически не било изпълнено изискването на коментирания разпоредба, да бъде посочен размерът на лихвата по договора и начинът на нейното прилагане. Затова и с оглед разпоредбата на чл.22 от ЗПК, процесният договор за потребителски кредит бил недействителен.

В нарушение на чл.11, ал.1, т. 10 от ЗПК, в договора не бил посочен начинът на изчисляване на годишния процент на разходите (ГПР) и липсва каквато и да било яснота по какъв начин е формиран същия, респ. общо дължимата сума по него. Нормата на §1, т.2 от ДР на ЗПК, определя, че тя представлява сбор от общия размер на кредита (отпусната в заем сума) и общите разходи по кредита. Последните били регламентирани в §1, т.1 от ДР на ЗПК и по своето същество представляват годишен процент на разходите (ГПР) - чл.19, ал.1 от ЗПК. В ГПР, съгласно законовата дефиниция, се включвали възнаградителната лихва и всички други разходи (такси, комисионни и пр.) свързани с кредита. В договора не се съдържаха конкретните параметри на общата дължима сума. Липсата на тази яснота водела до извод, че в договора нямало разписани ясни правила, които да определят как се определя общата сума дължима от потребителя и от какви пера е съставена. Това означавало, че договорът бил недействителен, с оглед разпоредбата на чл.22 от ЗПК.

Твърди, че в договора не фигурирала информацията по чл.11, ал.1, т.12

от ЗПК - за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания. Липсата на тази информация, съгласно чл.22 от ЗПК е санкционирано с недействителността му. Клаузата за заплащане на възнаграждение за пакет допълнителни услуги и финансиране и разсрочване на сключена с посредничеството на „М.К.“ АД, застраховка противоречала на материалния закон и на разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗПК. Възнаграждението не се дължало на основание чл.10а от ЗПК. Касаело се за „услуги“, които били свързани с усвояване и управление на кредита. Усвояването било действие по договаряне и получаване на парични средства, а по управление - действия, свързани с изплащането на вече формираното задължения. От този вид били договорените в споразумението услуги. След като законът забранил изискването за заплащане на такси и комисионни за действия свързани с усвояване и управление на кредита, то възнаграждението за т.нар. „допълнителни услуги“ не се дължи. Не се дължи и на основание чл.10а, ал.4 от ЗПК, тъй като в договора нямало конкретно описание на вида, размерът и действието, за което било начислено възнаграждението за т.нар. „допълнителни услуги“. Петте услуги в договора не били ограничени, като размер за всяка една и от тях и като действие. Начисляването на възнаграждението за т.нар. „Пакет допълнителни услуги“ по своето същество представлявал разход по кредита по смисъла на чл.19, ал.1 от ЗПК, с което се надвишавал ограничението по чл.19, ал.4 от ЗПК - ГПР не може да бъде по-голям от петкратния размер на законната лихва. В противен случай тази клауза била нищожна (чл.19, ал.5 от ЗПК). Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР изразявал „общите разходи по кредита“. Те били детайлно регламентирани в §1, т.1 от ДР на ЗПК и включвали освен всички такси, комисионни и др.под., но и разходи за допълнителни услуги свързани с договора за кредит. В допълнение, чл.19, ал.1 от ЗПК допълвал, че това били и комисионни и възнаграждения от всякакъв вид. Казано с други думи, възнаграждението за т.нар. „пакет за допълнителни услуги“, прикривал разходи, които по своето същество били включени в ГПР. Това прикриване било санкционирано от разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗПК, която разпореждала, че всякакви клаузи, които имат за цел или резултат заобикаляне изискванията на закона за нищожни. В случая това е налице.

Твърди, че клаузата за начисляване на такса за застраховка „П.Ж.“ по своето същество представлявал разход по кредита по смисъла на чл.19, ал.1 от ЗПК, с което се надвишавал ограничението по чл.19, ал.4 от ЗПК. В случая „М.К.“ АД, нямало качеството на застраховател по смисъла на Кодекса за застраховането, и не договаряло за себе си, а от името и за сметка на застрахователя - чл. 164 от КЗ. По договора за застраховка правата и задълженията на застрахователя, включително да получи застрахователната премия, възниквали направо в патримониума на ЗК „У.“. Правото на „М.К.“ АД, като трето по договора за застраховка били ограничени само до възможността да получи застрахователното обезщетение при настъпил риск, но не и да търси реално изпълнение на вноските по премията. В договора нямало данни „М.К.“ АД да е обвързан към ЗК „У.“ АД застрахователен агент. В тази връзка договора бил нищожен, т.к. Кодекса за застраховането, забранявал изрично на обвързания агент да събира премии и да извършва плащания към потребителите на застрахователни услуги. По повод на това, „М.К.“ АД не бил титуляр на вземане по договор за застраховка и доколкото никой не може да прехвърля права, които няма, то и ищецът нямал задължение да заплати сумите по договора за застраховка.

От изложеното се установявало, че клаузата за допълнителни услуги и финансиране и клаузата за разсрочване на сключена с посредничеството на „М.К.“ АД, застраховка са нищожни на две групи основания - поради цялостна недействителност на договора и поради самостоятелното им противоречие на добрите нрави, материалния закон и нищожност поради заобикаляне на закона. Твърди, че към датата на прехвърляне на вземането на „А.с.в.“ ЕАД, главницата по договор за кредит била платена изцяло на кредитодателя. Сумата от 1794.00 лева, платена на „А.с.в.“ ЕАД, била заплатена при начална липса на основание.

Предявява два иска за прогласяване на договора за кредит за нищожен и връщане на недължимо платени суми над платената главница, като сума била платена при начална липса на основание. На основание чл.127, ал.4 от ГПК посочва банкова сметка за плащане: „УниКредит Булбанк“ АД, IBAN: *****.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да признае за установено в отношенията между: „М.К.“ АД с ЕИК ***** и Х. Д. К. с ЕГН *****,

че Договор за заем № ***** от 24.04.2019г. е недействителен, както и да осъди „А.с.в.“ ЕАД с ЕИК ***** да заплати на Х. Д. К. с ЕГН *****, сумата от 1 794.00 лева, платена по договор за заем № ***** от 24.04.2019г., при начална липса на основание. Моли, на основание чл.38 от Закона за адвокатурата, съобразно уважената част на иска, да осъди ответника да заплати адвокатското възнаграждение, според размера предвиден в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответното дружество - „А.с.в.“ ЕАД счита подадената искова молба за допустима, но по съществото си за неоснователна и недоказана. Твърди, че на 24.04.2019г. между ищеца Х. Д. К., в качеството му на кредитополучател и „М.К.“ АД, ЕИК *****, в качеството му на кредитор, бил сключен Договор за заем ***** № *. Въз основа на цитирания договор за кредит, на кредитополучателя била предоставена заемна сума със следните параметри: главница в размер на 2 000.00 лв., годишен процент на разходите: 48.21%; фиксиран годишен лихвен процент: 50.00%; брой месечни вноски: 18. По силата на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), сключен между „М.К.“ АД, в качеството си на цедент, и „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, в качеството си на цесионер, процесното вземане, индивидуализирано в Приложение № 1 от 10.02.2020г. било прехвърлено в собственост на „А.с.в.“ ЕАД. Във връзка с извършената цесия, новият кредитор, въз основа на валидно упълномощаване от страна на „М.К.“ АД, посредством уведомително писмо за цесия № УПЦ-П-МКР/***** от 13.02.2020г., надлежно е уведомил кредитополучателя К. за извършеното прехвърляне на задължението му, както и че кредиторът, към който следва да престара същото, е „А.с.в.“ ЕАД.

Счита иск за неоснователен и недоказан по следните съображения:

В исковата си молба ищецът се е позовал на редица специални основания, предвидени в ЗПК, като на първо място същият претендира нищожност на договора на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК. Оспорва изцяло това твърдение. Видно от приложения договор за кредит, шрифтът на договора е не по-малък от 12, формулиран е по ясен и разбираем начин и е сключен в писмена форма.

На второ място, твърди се нищожност на възнаградителната лихва. Счита, че чл. 11, ал. 1, т. 9 вр. чл. 22 от ЗПК е неприложима хипотеза в случая, въпреки твърденията на ищеца в тази посока, тъй като лихвеният

процент е посочен точно и ясно в процесния договор, а изискването на ЗПК е той да не е посочен изобщо. Лихвеният процент е фиксиран за срока на договора, следователно няма нужда от посочване на референтен лихвен процент, тъй като кредиторът няма право да променя лихвата за периода на договора, което също ясно е посочено в клаузите на договора. Видно от приложения по делото погасителен план към Договор за заем № 5341 - 00005761/24.04.2019г., между страните по договора било уговорено, че заемът ще бъде връщан при анюитетни (равни) месечни вноски. Анюитетната вноска изчислява сумата на лихвените плащания за целия период на кредита и го разделя на броя периоди, за които е подписан договорът. Респективно вноските в абсолютна стойност са еднакви за целия период. При този погасителен план с времето вноските по лихвите намаляват, но тези по главницата растат със същия размер, поради което общият размер на месечната вноска е константен. Ищецът споменава, че клаузата за възнаградителна лихва противоречи на добрите нрави, но не развива това свое твърдение, нито сочи никакви доказателства в тази насока. Смята, че ответникът не може да се защити адекватно в случая, ако ищецът не поясни защо смята клаузата за противоречаща на добрите нрави и не посочени своите доказателства в тази насока.

На трето място, ищецът излагал твърдения, че договорът е недействителен поради нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК. В допълнение, К. навеждал претенцията, че в процесния договор липсвала методика на формиране на годишния процент на разходите (ГПР) по кредита. Отбелязва, че видно от условията на кредита, посочени в Договора за заем, елементите на дълга били ясно, точно и константно дефинирани, а процесният договор не съдържал възможности за промяна на ГПР. Посочването от кредитора при сключването на договора на непроменливите параметри на лихвения процент и годишния процент на разходите по прозрачен и недвусмислен начин, ведно с фиксирането им в погасителния план, е именно действие по избягване на всякакви съмнения на потребителя, че би възникнало каквото и да е изменение или увеличение на първоначално определения лихвен процент. Договорът не следвало да бъде обявен за недействителен на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като нормата на чл. 10 изисква ГПР изобщо да не е посочен, което не е така в процесния договор.

На следващо място, ищецът претендирал недействителност на Договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 12 вр. чл. 22 от ЗПК. Това твърдение било абсолютно невярно. Процесният договор бил сключен при общи условия. Видно от предоставените като доказателство Общи условия към Договора, изискването на чл. 11, ал. 1, т. 12 от ЗПК е спазено в чл. 22 от Раздел VI. „Права и задължения на страните“ на същите.

По отношение твърдението на ищеца, че договорът е недействителен на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗПК, като от така формулираното изявление не ставало ясно - кои точно услуги ищецът твърди, че са забранени от закона. Съгласно цитирания от ищеца член 10а, *„кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит“*, но *„не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита“*, каквито в процесния Договор всъщност нямало. Никъде в Договора не били посочени такси и комисиони, които трябва да се заплатят във връзка с усвояване и управление на кредита. Има една предоставена допълнителна услуга, която не е в противоречие с чл. 10а, ал.1 от ЗПК, а именно: финансиране и разсрочване на застрахователна премия по сключен договор за застраховка. В самия договор кредитополучателят декларираше, че му е обяснено и той разбира, че *„сключването на застраховка, както и ползването на допълнителната услуга, не са задължителни предпоставки за предоставяне на заема“*. Твърдението, че застраховката представлява разход по кредита и затова трябва да бъде включена в изчисляването на ГПР е абсолютно невярно. Застрахователният договор е отделен договор от основния такъв за отпускане на заем. Той е сключен, съгласно правилата на Кодекса за застраховането, с друго юридическо лице (Застрахователна компания „У. Ж.“ АД), а не с кредитора „М.К.“ АД. В случая, застраховката не е част от договора за кредит, а отделно основание. Кредиторът се съгласява да преведе част от отпуснатата сума по главницата не на кредитополучателя, а директно на неговия застраховател. „М.К.“ АД не действал като застрахователен агент, нито ще изплати вземания по застрахователната полица; дружеството просто е отпуснало заем на кредитополучателя в размер на застрахователната премия и затова задълженото лице по застраховката връща сумата на кредитора „М.К.“ АД, а не я плаща на „У. Ж.“ АД. Тази платена сума всъщност била част от самия

отпуснат заем, а не е сума, с която кредитодателят се обогатява допълнително, както неправилно твърди другата страна. Договорът за застраховка бил валидно сключен с лице, което има право да предостави такава застраховка, съгласно българското действащо законодателство, а сумата, заплатена на „У. Ж.“ АД от „М.К.“ АД от името и за сметка на ищеца била надлежно дължима към „М.К.“ АД, съответно към „А.с.в.“ ЕАД, след извършената цесия между последните две дружества.

Ищецът твърди, че главницата по договора за заем била изплатена в цялост, но не сочел никакви доказателства за такова плащане. В ГПК изрично е посочено, че всяка страна трябва да посочи доказателствата и конкретните обстоятелства, които ще доказва с тях, както и да представи всички писмени доказателства, с които разполага.

Моли съда, да постанови решение, с което да отхвърли изцяло като неоснователни и недоказани исковите претенции на ищеца срещу „А.с.в.“ ЕАД. Претендира присъждани на юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответното дружество - „М.К.“ АД счита предявените искове за недопустими, поради липса на активна процесуална легитимация на ищеца. Счита, че представеното по делото пълномощно по ЗА е неавтентично, тъй като същото не е съставено и подписано от сочения за ищец по делото. Счита, че последният дори няма представа, че е предявил процесните искове. В тази връзка, на основание чл. 193, ал. 1 от ГПК, оспорва истинността на представеното по делото пълномощно по ЗА.

Твърди, че никъде в процесния Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. не са договаряни каквито и да било услуги, още по малко разсрочване на застрахователна премия. Услугите, за които се говори в исковата молба бил предмет на отделно облигационно правоотношение, а именно Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. Ищецът претендирал недействителност на договора за заем, тъй като съдържал услуги, каквито същият не предвижда. Счита, че за ищеца не е налице правен интерес от предявяване на иск за прогласяване на

нищожност на Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г., респективно този иск е недопустим и следва да бъде оставен без разглеждане, а делото, в тази му част, прекратено.

Твърди, че исковата молба е недопустима, тъй като е нередовна и не отговаря на изискванията на разпоредбата на чл.127 от ГПК. Със същата ищецът е предявил осъдителен иск в размер на 1 794.00 лева. В исковата молба не е посочена цена на иска. По никакъв начин не ставало ясно от кои плащания по Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. е формираната тази сума. Още повече, че в исковата молба неправилно се твърди, че тези услуги за предмет на процесния договор за заем. Подчертава, че предмет на Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. са две отделни и независими услуги. Първата услуга е предоставянето на услуги, включени в пакет „Комфорт“, като видът им е подробно описан както в самия договор, така и в Приложение № 1 към Искане за допълнителни услуги към заем ***** № *****. Втората услуга, включена в предмета на процесния договор за допълни услуги е заплащането от страна на „М.К.“ АД от името на ищеца на ЗК „У. Ж.“ АД на цялата дължима от ищеца застрахователна премия по сключен между последната и ЗК „У. Ж.“ АД застрахователен договор и разсрочването на тази застрахователна премия и разпределянето ѝ в равни месечни вноски. На практика, тази допълнителна услуга се изразява в предоставяне на допълнителен безлихвен заем в размер на размера на застрахователната премия по договора за застраховка, сключен между ищеца и ЗК „У. Ж.“ АД. В тази връзка, от исковата молба не става какво точно иска ищецът. Не става ясно каква част от претендирана сума в размер на 1794.00 лева представлява сума за услуги по пакет „Комфорт“ и каква част представлява заплатена сума по услугата, представляваща разсрочване на застрахователната премия по застраховка „Защита“. От исковата молба не ставало ясно и кога и как е заплатена „неоснователно“ претендираната сума на „М.К.“ АД от страна на ищеца. Не ставало ясно дали е заплатена наведнъж или на части. Посочените неясноти имали основно значение за изхода на настоящия спор, както от гледна точка на възможността на ответното дружество адекватно да орг.зира защитата си, така и от гледна точка на правилното прилагане на института на погасителната давност по отношение на иска с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД. Счита исковата молба за недопустима в този ѝ вид, респективно, на

основание чл.129, ал.2 от ГПК, съдът следва да укаже на ищеца да отстрани допуснатите нередовности, а в случай, че последният не го стори в срока по чл.129, ал.3 от ГПК, исковата молба следва да му бъде върната, а производството по делото прекратено.

По отношение на основателността на исковете, счита същите за неоснователни и недоказани, по следните съображения:

По отношение на иска с правно основание чл.26, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.22 от ЗПК във връзка с Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. твърди, че ищецът неправилно твърди, че в т.3 от договора за заем заемополучателят се съгласил да ползва допълнителни услуги. Никъде в процесния Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. не са договаряни каквито и да било услуги, още по малко разсрочване на застрахователна премия. Услугите, за които се говори в исковата молба били предмет на отделно облигационно правоотношение, а именно - Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. Неоснователно било твърдението на ищеца, че Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. бил недействителен, тъй като размерът на шрифта на текста в договора бил по-малък от 12. Размерът на шрифта на текста в процесния договор категорично отговаря на изискванията, предвидени в нормата на чл.10, ал.1 от ЗПК.

Неоснователно било твърдението на ищеца, че в процесния договор за заем не били посочени условията за прилагане на договорения лихвен процент, съгласно разпоредбата на чл.11, ал.1, т.9 от ЗПК. Размерът на фиксирания лихвен процент бил ясно и напълно разбираемо посочен в Раздел 2 от процесния договор за заем. В процесния случай, лихвеният процент бил фиксиран и не подлежал на промяна при никакви условия през целия период на договора. И тъй като размерът на лихвата е фиксиран, същият е един и същ през целия период на действие на договора за заем. Ето защо, в случая не следвало да се посочва каква част от погасителната вноска представлява главница и каква лихва. Ищецът лесно би могъл да установи последното с елементарно аритметично изчисление. Уточнява, че общата месечна вноска, представлява сбор от главница и фиксирана лихва, като това съотношение не се променя през целия период на договора. Непосочването на съотношението главница/лихва по никакъв начин не въвеждало ищеца в каквото и да било заблуждение или неспособност да разбере какви условия договаря.

Намира за неоснователно твърдението на ищеца, че в нарушение на разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, в договора за заем не бил посочен начинът на изчисляване на ГПР и липсвала яснота по какъв начин е формиран същия, респективно общо дължимата сума по него. В т.2 от процесния договор за заем е посочено ясно в какъв процент е определен ГПР, който представлява „печалбата“ на кредитора, под формата на „договорна лихва“ и „другите разходи“, пряко свързани с договора за потребителски кредит. Съгласно чл.19, ал.2 от ЗПК, годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно Приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. По процесния договор за паричен заем, ГПР е фиксиран, като съгласно изискванията на чл. 11, ал. 1, т.10 е посочена и общата сума за погасяване (плащане) по договора. При изчисляване на ГПР, „М.К.“ АД взема предвид следното допускане, уредено в т. 3, б. „а“ от Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК, а именно че договорът за потребителски кредит ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора. Това допускане е инкорпорирано в договора за заем и Общите условия към него, като съгласно тях Заемополучателят се задължава да изплаща точно и навременно предоставения заем, а Заемодателят - да предостави възможност за усвояване на цялата договорена сума в уговорения за това срок. В същото време, в Общите условия към договора за заем било посочено изрично и предвиденото допускане в случай на погасяване изцяло или отчасти на задълженията на Заемополучателя, когато се предвижда намаляване на общите разходи по заема по отношение на лихвата и разходите за оставащата част от срока на договора. Останалите допускания, посочения в т.3 от Приложение 1 не били отчетени, поради факта, че същите се явявали неотнормирани към процесния договор за заем. Последният не съдържа клаузи, позволяващи кумулативното изменение на лихвения процент и на стойността или размера на разходите; не предоставял на потребителя различни възможности по отношение неговото усвояване, т.к. винаги се усвоявал изцяло при сключване на договора; не представлявал договор за заем по формата на овърдрафт или договор за кредит с неопределен срок, различен от договора за кредит под формата на овърдрафт; датата и размерът на вноската за погасяване на главницата били винаги фиксирани и изложени в

погасителния план, неразделна част към договора, посочена е изричната дата, на която е сключен договорът, предвиден е общият размер на кредита и пр. Посочването на цитираните допускания в договора за заем или общите условия към него, при условие, че не са приложими, се явявал излишно и единствено би довело до объркване на потребителя, вместо до това да му предостави пълна и адекватна информация. Нормата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, разпореждаща, че при посочване на ГПР следва да се посочат допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в Приложение № 1 начин, следва да се тълкува в смисъл посочване на онези допускания, които биха довели до промяна в ГПР, а не простото повтаряне на всички изброени в т.3, букви от „а“ до „м“ от приложение № 1 към чл.19, ал.2 от ЗПК допускания. Процесният договор за заем съдържал една единствена възможност за изменение размера на ГПР и лихвата, съдържаща се Общите условия, съгласно който кредитополучателят има право по всяко време да погаси изцяло или частично задълженията си по договор CrediHome, като има право на намаляване на общите разходи по заема, като това намаляване се отнася до лихвата и разходите за оставащата част от срока на договора. С други думи, в договора не била уговорена друга, освен посочената в ОУ, възможност за промяна на ГПР, поради което не били предвидени и уговорени други допълнителни допускания. При промяна в ГПР, в резултат на някоя от хипотезите в ОУ, Заемополучателят ще получи изрична информация за промените. От друга страна, механизмът за пресмятане на ГПР е по формула, съдържаща се в Приложение № 1 към чл.19, ал.2 от ЗПК (сложността на която би довела по-скоро до объркване на потребителя), като няма законово изискване той да бъде посочен и в договора за паричен заем. В настоящия случай, договорът за заем не съдържал възможности за промяна в ГПР, като в резултат от липса на конкретни уговорки или предвидени различни варианти за определяне на лихвата в различни периоди от действие на договора, ГПР бил изчислен на база първоначално уговорения размер на лихвата. В процесния договор, съвсем ясно била посочена общата дължима сума, както и фиксираният размер на ГПР. Ето защо, несериозно е да се приеме, че кредитополучателят е едва ли не поставен в положение, в което да не може да разбере действителния размер на ГПР, или да му се налага да тълкува всяка една от клаузите в договора и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита. Очевидно било, че

изискването за яснота, регламентирано в чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК било спазено, а възражението на ищеца в тази връзка е неоснователно. В този смисъл били и изводите на Окръжен съд - Бургас, съгласно постановеното в Решение № II-94 от 10.05.2021г. по в. гр. д. № 1724/2020г. по описа на ОС - Бургас, ГК, II възз. състав. В същия смисъл били и изводите на съда в Решение № 20168807 от 06.08.2021г. постановено по гр.д. № 40286/2020г. по описа на СРС, ГО и Решение № 20193702 от 04.10.2021г. постановено по гр.д. № 64613/2020г. по описа на СРС, ГО. Напълно неоснователно било твърдението на ищеца, че в Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. не фигурирала информацията по чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК. Съгласно Общите условия към процесния договор за заем, подписани и приети от ищеца, *„Заемополучателят има право при погасяване на главницата по договора за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи“*.

По отношение на евентуалната недействителност на Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. твърди, че независимо от начина, по който е озаглавен, Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. има напълно самостоятелно действие и същият съдържа напълно независими клаузи, създаващи права и задължения за страните, различни от тези, произтичащи от Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. Допълнителният пакет услуги е предмет на и се предоставя по силата на съвсем отделно облигационно от договора за заем правоотношение, а именно на процесния ***** № *****/24.04.2019г. В този смисъл, дори и да се приеме, че Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. е недействителен, това не влече недействителност и на договора за заем.

По отношение на иска с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД твърди, че посочената в исковата молба застрахователна премия се дължи от

ищеца на ЗК „У. Ж.“ АД по силата на отделен застрахователен договор, който няма нищо общо с нито с Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г., нито с Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. и по който застрахователен договор нито „М.К.“ АД, нито „А.с.в.“ ЕАД - не са страна. Независимо от факта, че „М.К.“ АД е заплатило застрахователната премия по посочения застрахователен договор на ЗК „У. Ж.“ АД от името и за сметка на ищеца, то „М.К.“ АД, респективно „А.с.в.“ ЕАД в качеството му на цесионер, небидейки страна по този застрахователен договор, не били материалноправно легитимирана страна по иска на ищцата с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД. „М.К.“ АД единствено заплаща посочената еднократна застрахователната премия по застрахователния договор, от името и за сметка на ищеца, след което същата се разпределя в месечните вноски по процесния договор за допълнителни услуги. Двата договора, Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г. и застрахователния договор, сключен между ищеца и ЗК „У. Ж.“ АД, били напълно отделни облигационни правоотношения, с различни страни и нямали нищо общо един с друг. Ето защо, ако ищецът счита, че по някакви съображения договорът за застраховка е недействителен, то същият следвало да насочи исковата си претенция към ЗК „У. Ж.“ АД, а не към „М.К.“ АД или „А.с.в.“ АД.

Твърди, че услугата по заплащане и разсрочване на процесната застрахователна премия, предоставяна по силата на Договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****/24.04.2019г., по своята правна същност има характер на договор за заем. В този смисъл, дори процесната услуга по заплащане и разсрочване на застрахователната премия да бъде прогласена за нищожна, то на основание чл.23 от ЗПК, ищецът следва да върне чистата стойност на заема, без да дължи лихва или други разходи по последния, който е в размер на 1794.00 лева. В процесния случай, чистата стойност на заема, представляващ реално заплатена на ЗК „У. Ж.“ АД от страна на „М.К.“ АД, от името и за сметка на ищеца, застрахователна премия, е дължима от ищеца на „М.К.“ АД по силата на договор за заем, респективно не е платена от последния без правно основание. Противен правен извод, на практика, би довел до неоснователно обогатяване от страна на ищеца със сумата от 1794.00 лева, представляваща заплатената от „М.К.“ АД на ЗК „У. Ж.“ АД застрахователна премия.

Дори и да се приеме, че „А.с.в.“ ЕАД дължи на ищеца претендираната сума на посочените в исковата молба основания, то вземането на ищеца било погасено по ДАВНОСТ. Съгласно разпоредбата на чл.111, б.„в“ от ЗЗД, вземанията за периодични плащания се погасяват с изтичане на тригодишна давност. Договорът за допълнителни услуги, в частта си по отношение на услугите от Пакет „Комфорт“, има характер на договор с трайно периодично изпълнение по смисъла на чл.111, б.„в“ от ЗЗД, тъй като в него било предвидено извършване на работа чрез престации, изпълнявани многократно в срока на действието му, за които е дължимо възнаграждение на определения в договора период. Съобразно Тълкувателно решение № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Вземането на „М.К.“ АД, респективно на цесионера, за месечни такси за ползвани услуги попадало изцяло в така дефинираното понятие за периодично плащане, с оглед на което давностният срок за това вземане бил тригодишен и съгласно чл.114, ал.1 от ЗЗД тече от изискуемостта на вземането. В този смисъл, претендираната от ищеца сума, представляваща заплатени допълнителни услуги по Пакет „Комфорт“, била недължима както от „М.К.“ АД, така и от „А.с.в.“ ЕАД, тъй като била изцяло погасена по давност.

Моли съда, да постанови определение, с което да остави предявените от ищеца искове без разглеждане по същество като недопустими, респективно да прекрати настоящото производство. Алтернативно, на основание чл.235 от ГПК, да постанови решение, с което да отхвърли като неоснователен и недоказан предявения от Х. Д. К. иск срещу „М.К.“ АД, за прогласяване на Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. за недействителен. Претендира присъждане на съдебни разноси, за които ще представят списък съгласно чл.80 от ГПК.

В ХОДА на делото, съдът на основание чл. 214 от ГПК е допуснал изменение в размер на осъдителния иск, като същия се счита предявен в размер на 1920.68 лева.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Не се спори между страните, а и се установява от приложените по делото писмени доказателства – Договор за заем № ***** от 24.04.2019г., погасителен план към договора, искане за заем, общи условия към договор за заем *****, че на 24.04.2019г. са сключили договор за заем ***** № ***** за сумата от 2000 лв. при ГПР в размер на 50.00%, Bruir.dk .rnlek % в размер на 30.94%, за срок от 18 месеца, като сумата, която следвало да върне възлизала на 2525.04 лв.

Съгласно клаузите от договора, заемополучателя се съгласявал да ползва и допълнителни услуги, представляващи финансиране и разсрочване на застрахователна премия по сключения договор за застраховка сключена с посредничеството на „М.К.“ АД, като същата била разпределена с броя на погасителните вноски.

На същата дата, с посредничеството на „М.К.“ АД е сключен договор за допълнителни услуги към заем ***** № *****, а именно договор за застраховка за срока на договора за кредит; Застрахователната полица за застраховка „Защита“ покрива рискове: Пакет „Стандарт - Ж.“ – 100% от застрахователната сума и 400 лева за риска „Хоспитализация“; смърт и трайна пълна неработоспособност над 50% вследствие на заболяване. Застрахователната сума е в размер на 2000 лв., заплатена с всяка погасителна вноска по кредита. За сключването на застраховката е издадена застрахователна полица за застраховка „Защита“ № ***** от 24.04.2019г. от застрахователна компания „У. Ж.“ АД.

Видно от Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземане (цесия) от 16.01.2015г., „М.К.“ АД е цедирал ликвидни и изискуеми вземания на „А.с.в.“ ЕАД. Съгласно представеното Уведомително писмо изх. № УПЦ-П-МКР/***** от 13.02.2020г. от кредитодателя, чрез „А.с.в.“ ЕАД изпратено до ищеца - Х. Д. К., същият е уведомен за прехвърляне на вземането, като за кредитор е посочено третото лице и общо задължение по кредита в размер на 2 790.57 лева, дължимо към дата: 13.02.2020г. Видно от копие на Известие за доставка, уведомителното писмо е получено лично от ищеца на 20.02.2020г.

Прието е заключение на съдебно-икономическа експертиза, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено. Съгласно

заклучението на вещото лице Р. М., пакета от документи по договора за заем, а именно - Договор за заем ***** NS *****/24.04.2019г. - 2 листа; Искане за заем ***** № ***** – листа; Общи условия към Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. - 4 листа; Застрахователна полица за застраховка „Защита" № ***** - 4 листа, за всички са използвани следните шрифтове - AngsanallPC; AngsanaUPC-Bold; AngsanaUPC-Italic; Arial-BoldMT; Arial-ItalicMT; ArialMT; ArialNarrow; ArialNarrow-Bold; ArialNarrow-BoldItalic; ArialNarrow-Italic; Garamond; Tahoma и Tahoma-Bold.

Основният текст на Договор за заем ***** NS *****/24.04.2019г. е изпълнен с шрифт ArialNarrow, стил обикновен размер 10.

Основният текст на Погасителен план към Договор за заем ***** NS *****/ 24.04.2019г. е изпълнен с шрифт ArialNarrow, стил обикновен размер 10.

Основният текст на Искане за заем ***** № ***** е изпълнен с шрифт ArialNarrow, стил Italic размер 10.5.

Основният текст на Общи условия към Договор за заем ***** NS *****/ 24.04.2019г. е изпълнен с шрифт ArialNarrow, стил Italic размер 10.5.

Основният текст на Застрахователна полица за застраховка „Защита" № ***** е изпълнен с шрифт ArialNarrow, стил обикновен размер 8.5.

Съгласно заключението на вещото лице, по зададени параметри на Договор за заем ***** NS *****/24.04.2019г., главница е в размер на 2000.00 лв.; срокът на кредита в месеци: 18; падежна дата 24.05.2019г.; месечна погасителна вноска е 140.28 лв.; обща сума за погасяване е в размер на 2525.04 лв.; еднократна административна такса е 140.00 лв.

Без включване на сумата за допълнителната услуга представляваща финансиране и разсрочване на застрахователна премия по сключен договор за застраховка в размер на 100 лв. месечна вноска за 18 месеца, годишният лихвен процент е 30.94%; общо изплатени по кредита: 2665.04 лв. Изплатени лихви: 525.04 лв. изплатени такси: 140.00 лв. Годишният процент на разходите по заема е в размер на 50.00%

По зададени параметри на Договор за заем ***** № *****/24.04.2019г. при главница 2000.00 лв., срок на кредита в месеци: 18, падежна дата 24.05.2019г., месечна погасителна вноска: 140.28 лв., обща сума за

погасяване, в размер на 2525.04 лв., еднократна административна такса 140.00 лв., с включване на сумата за допълнителната услуга представляваща финансиране и разсрочване на застрахователна премия по сключен договор за застраховка в размер на 100 лв. месечна вноска за 18 месеца, годишният лихвен процент е 30.94%; общо изплатени по кредита: 4465.04 лв. изплатени лихви: 525.04 лв. изплатени такси: 1940.00 лв., Годишният процент на разходите по заема е в размер на 246.7365%.

Видно от представената Справка за дължима сума, удостоверена от „А.с.в.“ ЕАД, ищецът - Х. Д. К. след датата на цесията е погасил сума в размер на 1920.68 лева от общо дължими 2791.13 лева, като дължимият остатък възлиза на 870.45 лева. В сумата от 1920.68 лева се включват - общо 231.91 лв. за лихви (214.26 договорна лихва и 17.65 лева лихва за забава), главница от 1359.22 лева и застраховка в размер на 329.55 лева.

Други доказателства от значение по делото не са представени.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

По своята правна същност договорът за потребителски кредит представлява формален (изискуемата форма за действителност е писмена – арг. чл. 10, ал. 1 ЗПК); реален или консенсуален, в зависимост от това дали той се сключва с предаването на паричните средства, предмет на кредита или с постигането на съгласието за предоставяне на конкретна парична сума – арг. чл. 9, ал. 1 ЗПК; едностранен или двустранен в зависимост от обстоятелството, дали сключването на договора предпоставя предаване на паричните средства или само постигане на съгласие по основните негови уговорки; възмезден и комутативен, като за заемотателя възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума – в същата валута и размер.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗПК, когато при сключване на договора за потребителски кредит не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен, като в тези случаи потребителят връща само чистата стойност на кредита и не дължи лихва или други разходи по кредита – арг. чл. 23 от ЗПК.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК е установено, че договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора.

В случая договорът за паричен заем е сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин. Посочена е чистата стойност на кредита, годишният процент на разходите, фиксираният годишен лихвен процент по кредитът, общият размер на всички плащания по договора, условията за издължаване на кредита от потребителя, елементите на общата стойност на кредита, датите на плащане на погасителните вноски и размерът на дължимата погасителна вноска.

От заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза, изследвала договора за заем се установява, че последният е написан със серифен шрифт – ArialNarrow, стил обикновен с размер на шрифта 10 пункта.

Съдът цени заключението на вещото лице като безпристрастно и компетентно дадено, поради което възприема фактическите (доказателствени) изводи, до които вещото лице е достигнало.

Следователно налице е нарушение на нормата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, при установено съществено отклонение в размера на използвания шрифт, което води до невъзможност за потребителя за запознаване с клаузите на договора без затруднение. По така изложените съображения и правоотношението по договора за паричен заем следва да се обяви за недействително на основание чл. 22 от ЗПК във вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК.

Съдът не следва да пристъпва към разглеждане на останалите възражения за недействителност на заемното правоотношение, доколкото установи, че са налице предпоставките на чл. 22 във вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

От представената от ответника справка за осъществени плащания се

установява, че за погасяване на задължението за главница и застраховка ищецът е погасил сумата от 561.46 лв., до който размер исковата претенция следва да бъде уважена, като последната следва да се отхвърли за разликата до пълния ѝ предявен размер от 1920.68 лв. Съдът намира, че ищецът, чиято е доказателствената тежест за това, не установи при условията на пълното и главно доказване, че е заплатил в полза на кредитора сумата от общо 1920.68 лв. за застраховка и лихви по договора за заем. В справката е посочено, че е платена застраховка от 329.55 лева, общо 231.91 лв. за лихви и главница от 1359.22 лева. Следователно и доколкото в случая приложение следва да намери разпоредбата на чл. 23 от ЗПК и след като бе установена недействителността на договора за паричен заем, потребителят дължи заплащане единствено на чистата стойност по договора за кредит, поради което сумите, заплатени за погасяване на задълженията извън главницата, а именно сумата от 561.46 лв. за погасяване на задължението за застраховка и лихви, е заплатена без наличие на валидно правно основание за това и подлежат на връщане.

Същата следва да бъде възложена на цесионера – „А.с.в.“ ООД, доколкото плащането е осъществено след сключване на договора за цесия въз основа на който вземането е прехвърлено от цедента – „М.К.“ АД на цесионера - „А.с.в.“ ООД.

Съдът намира, че всички разходи по кредита, които са заплатени от длъжника над задължението за главница, подлежат на връщане от страна на кредитора. В този смисъл съдът не възприема възраженията на ответника, че застраховката не представлява разход по кредита, а произтича от друго правоотношение и е задължение, което се кредитира от заемотателя, но се заплаща в полза на трето лице, а именно – застрахователното дружество. Задължението за заплащане на такса за допълнителна услуга – предоставяне на застраховка, макар да не представлява задължително условие за предоставяне на кредита, произтича от договора за кредит, доколкото в клаузата на чл. 3 от Договора изрично е установено задължение за заплащане на допълнителна услуга – застрахователна премия, което е платимо на падежа на вноските по кредита в полза на кредитора „М.К.“ АД. Задължението за заплащане на застрахователна премия представлява разход по кредита и формира възнаграждението на кредитора, поради което подлежи на връщане

при установяване на недействителността на договора.

В този смисъл съгласно разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР към ЗПК общ разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

За разрешаването на този въпрос следва да се приложи определението, съдържащо се в чл. 3, буква „ж“ на Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета. Според тази норма „общи разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита.

По така изложените съображения предявения иск по чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД е основателен до установения размер от 561.46 лева, тъй като всички суми, заплатени от ищеца, надвишаващи размерът на предоставения за ползване финансов ресурс са заплатени при начална липса на основание за престиране.

В преклузивния за това срок по чл. 133 от ГПК, ответниците са релевирали възражение за погасяване на задълженията по давност, като поддържат, че следва да намери приложение кратката – тригодишна погасителна давност, тъй като с договора за кредит е установено задължение с периодичен характер. Съдът намира, че по отношение на вземането, предмет на предявения иск, следва да намери приложение общата – петгодишна

погасителна давност на основание чл. 110 от ЗЗД, тъй като съдът е сезиран с осъдителен иск за заплащане на суми на извъндоговорно основание, поради престирането им при начална липса на правно основание за това.

Със задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Постановление № 1 от 28.05.1979 г. на Пленум на Върховния съд по гр. д. № 1/1979 г., се приема, че вземанията, произтичащи от фактическите състави на неоснователно обогатяване, се погасяват с изтичането на петгодишната давност по чл. 110 от ЗЗД или на тригодишна давност, когато вземането е срещу държавата и държавните организации. Прието е, че с оглед на това, че при първия фактически състав на чл. 55, ал. 1 от ЗЗД основанието не е налице при самото извършване на престацията, следва да се приеме, че давностният срок започва да тече от деня на получаването ѝ.

В този смисъл са и разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 5/21.11.2019 г. по тълк. д. № 5/2017 г. на ОСГТК на ВКС, в което е прието, че задължението за връщане на дадено при начална липса на основание, след като е безсрочно, може да се иска от кредитора веднага и възниква от момента на получаване на недължимото и от този момент става изискуемо.

От приложената по делото справка за осъществени плащания се установява, че ищецът е осъществил четири плащания – на 21.05.2020г., на 20.05.2020г., на 31.03.2020г. и на 27.02.2020г. Исковата молба е депозирана на 23.08.2022г., към който момент не е изтекъл предвидения в закона петгодишен давностен срок от датата на погасителните вноски.

По така изложените съображения предявените искове следва да бъдат уважени.

По отношение на разноските:

Предвид изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца се дължат направените по делото разноски, съразмерно уважената част от иска. Ищецът е заплатил държавна такса в общ размер на 121.76 лева, както и депозит за вещо лице по СИЕ в размер на 150.00 лева или ума от 271.76 лева. Съразмерно уважената част от иска, на ищеца следва да се присъди сумата от 79.44 лева, която сума следва да му се възстанови от ответниците, като законна последица от решението.

В производството по делото ищецът е бил представляван на основание

чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв. от адв. К. К.. Съгласно разпоредбата на чл. 71, ал. 1 от ЗА, страната може упълномощи адвокат да я представлява пред съда. Оказването на безплатна адвокатска помощ и съдействие в някоя от хипотезите на чл. 38, ал. 1 от ЗА може да се извърши, както от конкретен адвокат, упълномощен от клиента, така и от дружество, което е упълномощено от клиента съгласно чл. 71, ал. 1 от ЗА.

Съдът определя адвокатското възнаграждение в размер на сумата от 400.00 лв. на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията ѝ действаща към момента на определяне на възнаграждението от съда по отношение на ответникът „М.К.“ АД и в същия размер по отношение на ответника „А.с.в.“ ЕАД. Възнаграждението следва да бъде определено с оглед материалния интерес на правния спор, тъй като недължимостта на сумите по двете клаузи на договора за паричен заем се претендира на едно основание, а именно – чл. 23 от ЗПК, поради недействителност на договора за кредит. Следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредбата не следва да се съотнася с определянето на вида и броя на предявените иски, съобразно правилата, установени в процесуалния закон, а с осъществяването на действията от страна на процесуалния представител във връзка с основанието, от което произтича твърдяното спорно право.

Предоставените от процесуалния представител адвокатски услуги представляват облагаема възмездна доставка, като е без значение дали адвокатското възнаграждение е предварително заплатено или е определено от съда по предвидения в чл. 38, ал. 2 ЗА ред. Затова при присъждане на възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие от адвокат, регистриран по ЗДДС, или адвокат, преупълномощен по реда на чл. 71, ал. 1 ЗА от регистрирано по ЗДДС, дължимото възнаграждение съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА във връзка с § 2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. следва да включва ДДС. Доколкото по делото е налице оттегляне на пълномощия дадени на Адвокатско дружество „Гърбев“, регистрирано по ДДС, за настоящия процесуален представител липсват данни за такава регистрация, поради което сумата не се изчислява с посочения данък. Предвид така изложеното се следва от 400.00 лв. без ДДС за всеки един от ответниците, от

което с оглед уважената част от исковата претенция следва да се присъди сумата от по 117.00 лв. без ДДС, платима от „М.К.“ АД и в същия размер по отношение на ответника „А.с.в.“ ЕАД.

В полза на ответниците следва да се присъдят разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. В производството по делото ответниците претендират юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер от по 400 лева, както за „М.К.“ АД, така и за „А.с.в.“ ЕАД. С оглед отхвърлената част от иска се следва сумата от по 283.00 лв. за всеки от ответниците.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН договор за заем договор ***** № № ***** от 24.04.2019г., сключен между Х. Д. К. от гр. К., ул. ***** с ЕГН ***** и „М.К.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. *****, ет.3, представлявано от В.В. и Г.А., поради противоречие със закона, на основание чл. 22 от ЗПК във вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК.

ОСЪЖДА, на основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., жк. *****, бул. *****, офис сграда *****, представлявано от Д.Б.Б., да заплати на Х. Д. К. от гр. К., ул. ***** с ЕГН *****, сумата от 561.46 лв., представляваща недължимо платена и получена от ответника при начална липса на правно основание по Договор за заем ***** № ***** от 24.04.2019г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба – 23.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за разликата над уважения размер от 561.46 лв. до пълния му предявен размер от 1920.68 лв., като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „М.К.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. *****, ет.3, представлявано от В.В. и Г.А. и „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., жк. *****, бул. *****, офис сграда *****, представлявано от Д.Б.Б., да заплатят на Х. Д. К. от гр. К., ул. ***** с ЕГН *****, сумата от 79.44 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски в производството по гр.д. № 1065/2022г. по описа на Районен съд –

К..

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, „М.К.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. *****, ет.3, представлявано от В.В. и Г.А., да заплати на АДВОКАТ К. К., с личен номер ***** от Адвокатска колегия – П. и с адрес на упражняваната дейност: гр. П., ул. *****, сумата от 117.00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по гр.д. № 1065/2022г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, Х. Д. К. от гр. К., ул. ***** с ЕГН ***** да заплати на „М.К.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. *****, ет.3, представлявано от В.В. и Г.А., сумата от 283.00 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски в производството по гр.д. № 1065/2022г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., жк. *****, бул. *****, офис сграда *****, представлявано от Д.Б.Б., да заплати на АДВОКАТ К. К., с личен номер ***** от Адвокатска колегия – П. и с адрес на упражняваната дейност: гр. П., ул. *****, сумата от 117.00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по гр.д. № 1065/2022г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, Х. Д. К. от гр. К., ул. ***** с ЕГН ***** да заплати на „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., жк. *****, бул. *****, офис сграда *****, представлявано от Д.Б.Б., сумата от 283.00 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски в производството по гр.д. № 1065/2022г. по описа на Районен съд – К..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Сн.Д.

Съдия при Районен съд – К.: _____

